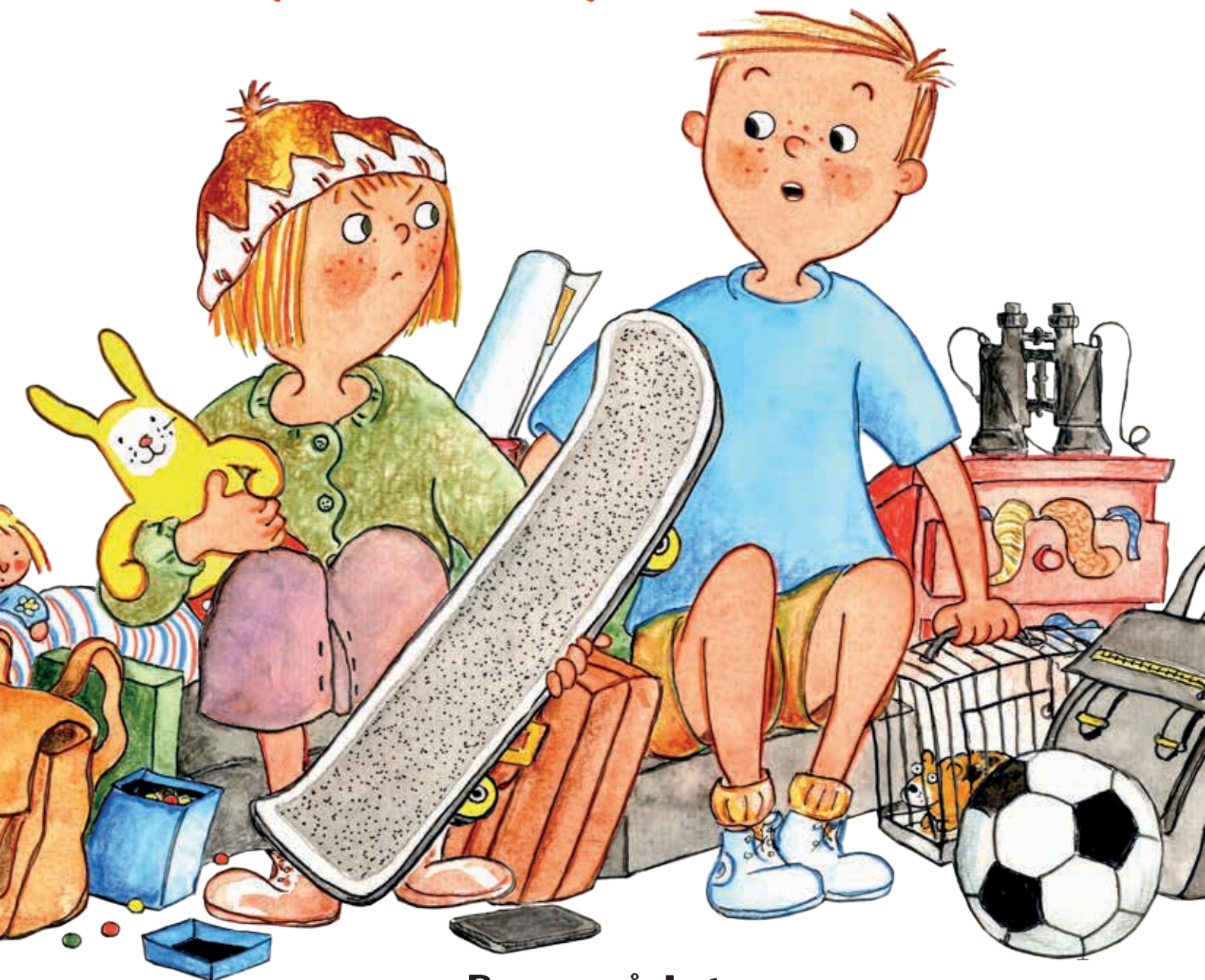

Bodil Nygaard

Nadia og Magnus flytter hjemmefra

Børnerådet

Bodil Nygaard

Nadia og Magnus flytter hjemmefra

Børnerådet

Nadia skal ikke bo hjemme mere. Hun skal flytte. Først til et børnehjem og så til en plejefamilie, som er en anden familie end hendes egen. Det er der nogen i kommunen, der har bestemt, fordi Nadia ikke har det godt derhjemme. Men Nadia har ikke spor lyst til at flytte hjemmefra.

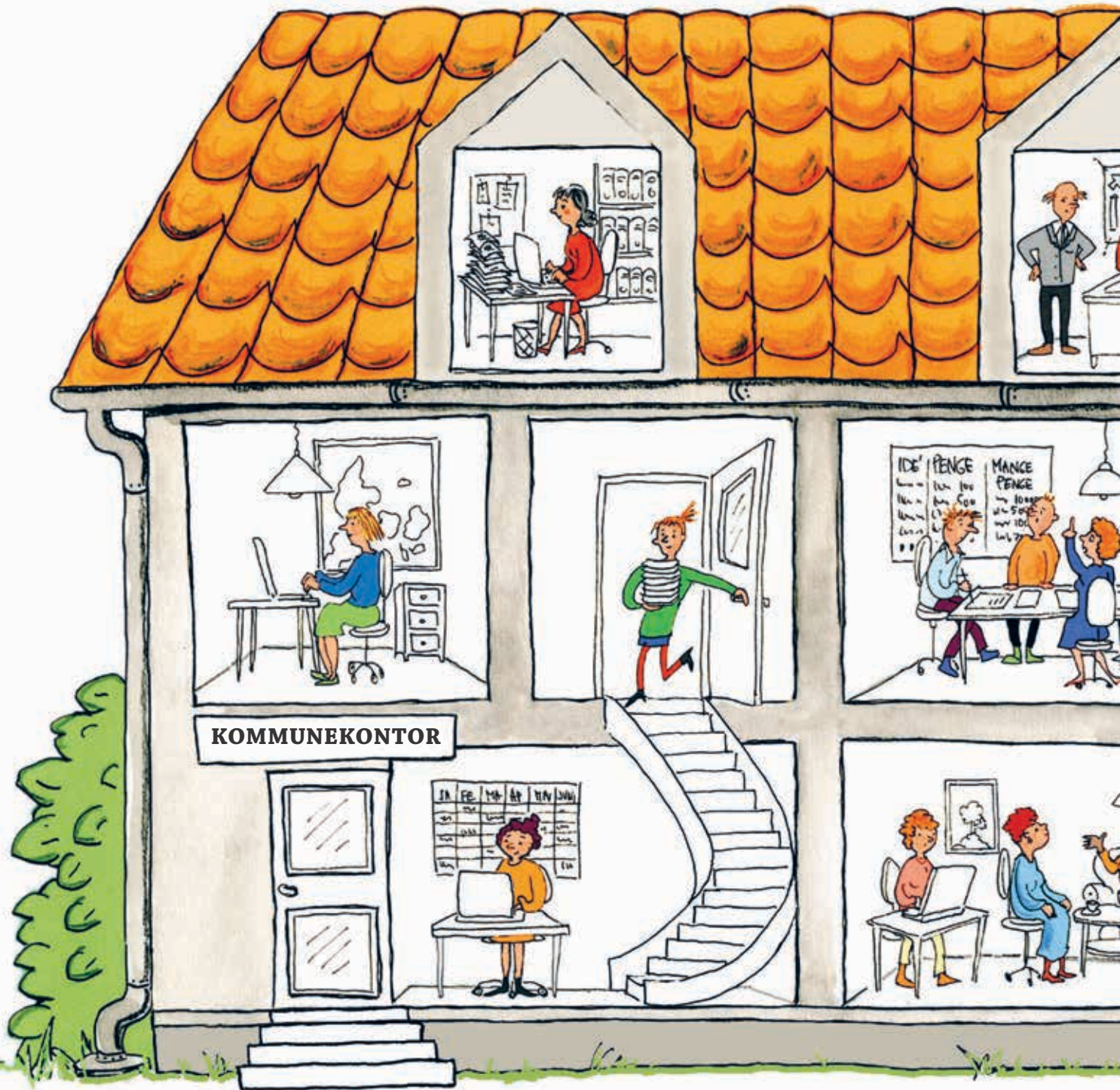

Men Nadia,
kommunen er altså
ikke et menneske,
du kan skælde ud på!
Kommunen er en
slags kontor!

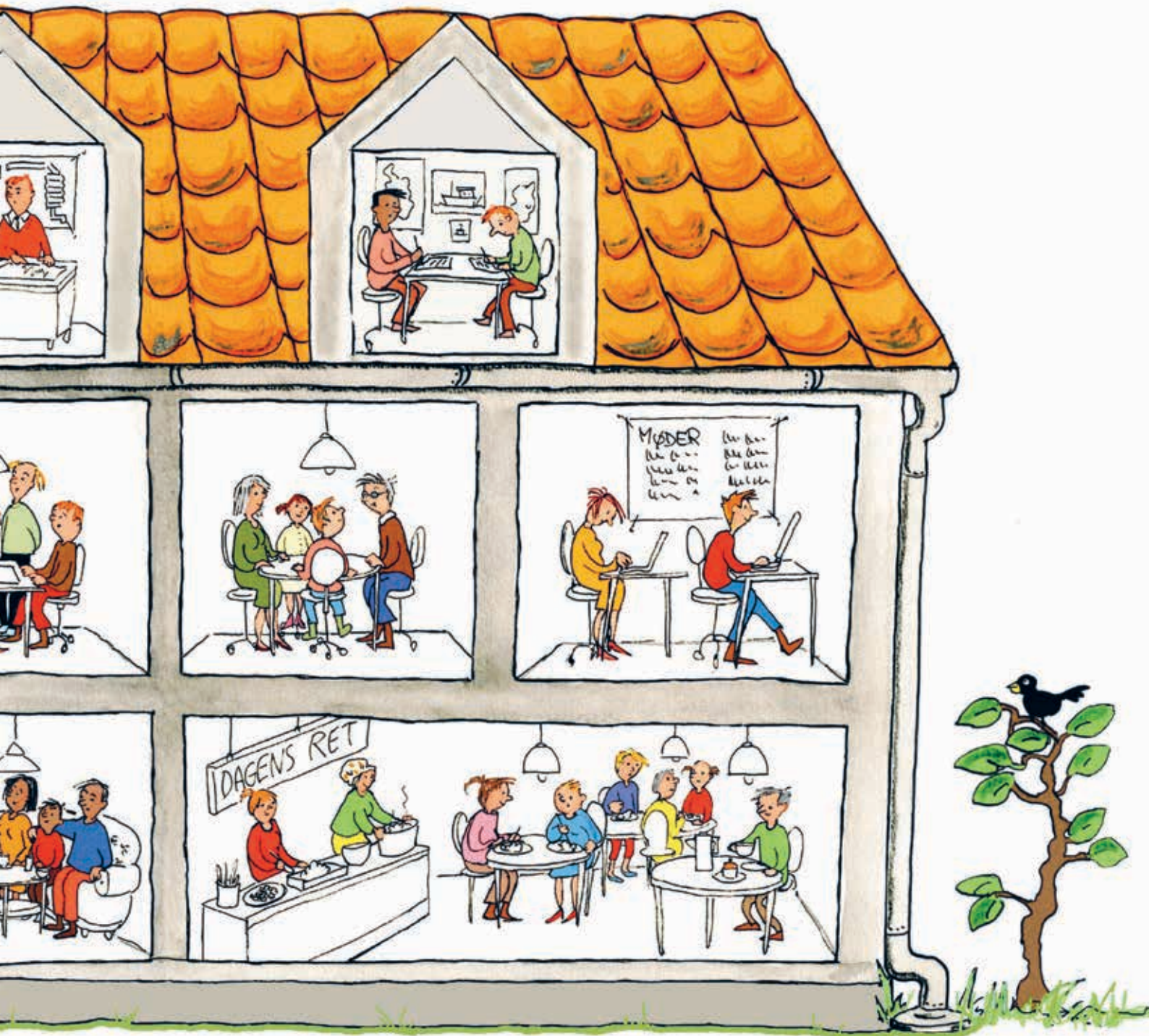
Magnus er Nadias bror. Han skal også flytte hjemmefra. De skal bo sammen. Magnus vil gerne flytte, for han tror, de kan få det bedre sammen med nogle andre voksne end deres far og mor. Nogle, der kan passe bedre på Nadia og ham.

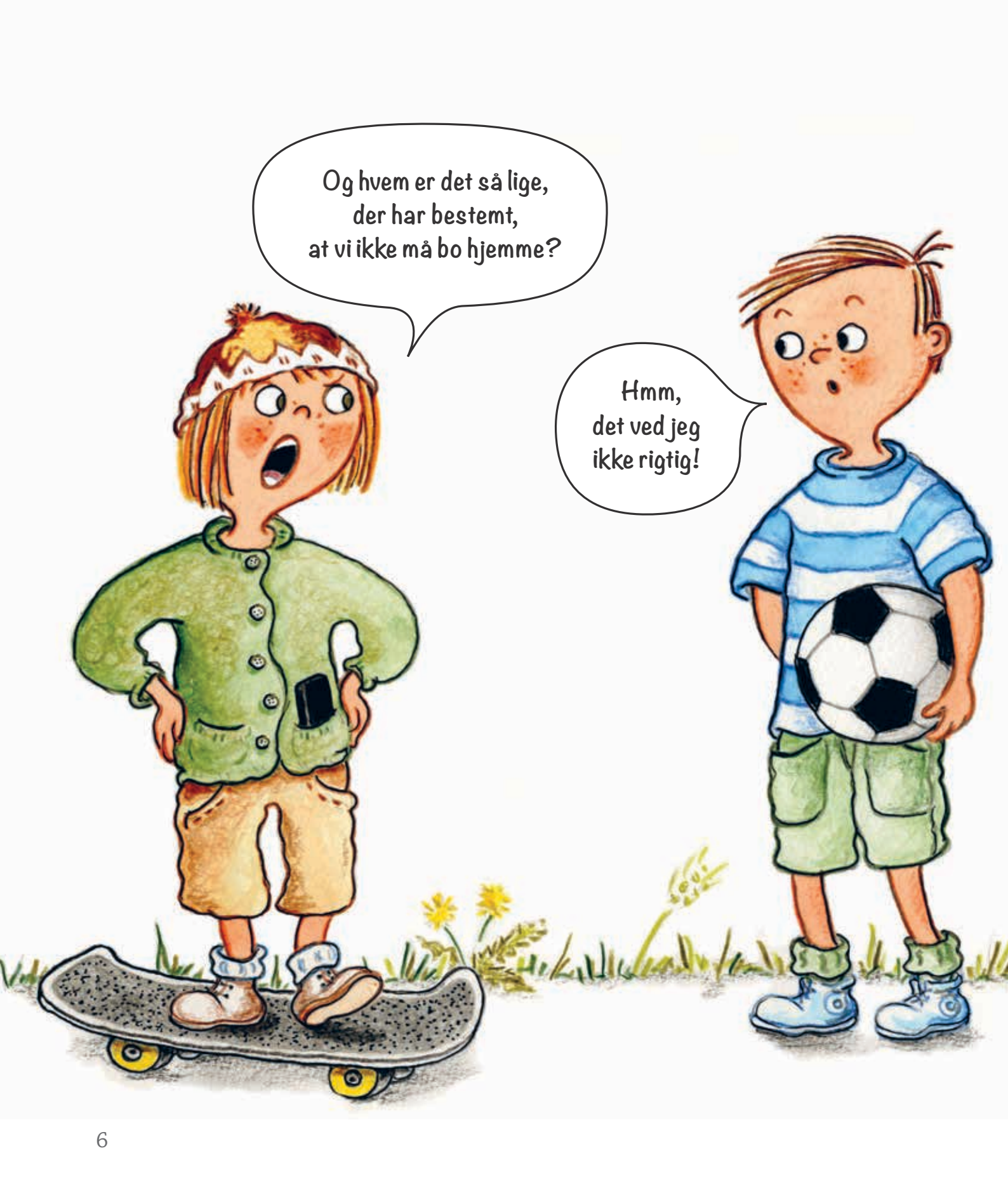
Kommunen har et kontor, hvor der arbejder mange mennesker. De bestemmer over det, vi er fælles om: Busser, veje, drikkevand, skoler og den slags. Nogle af dem har ansvaret for, at gamle mennesker har et sted at bo.

Andre skal tage sig af, at de mennesker, der er syge, kan få hjælp. Og så er der dem, der skal sørge for, at børnene har det godt.

Og hvem er det så lige,
der har bestemt,
at vi ikke må bo hjemme?

Hmm,
det ved jeg
ikke rigtig!

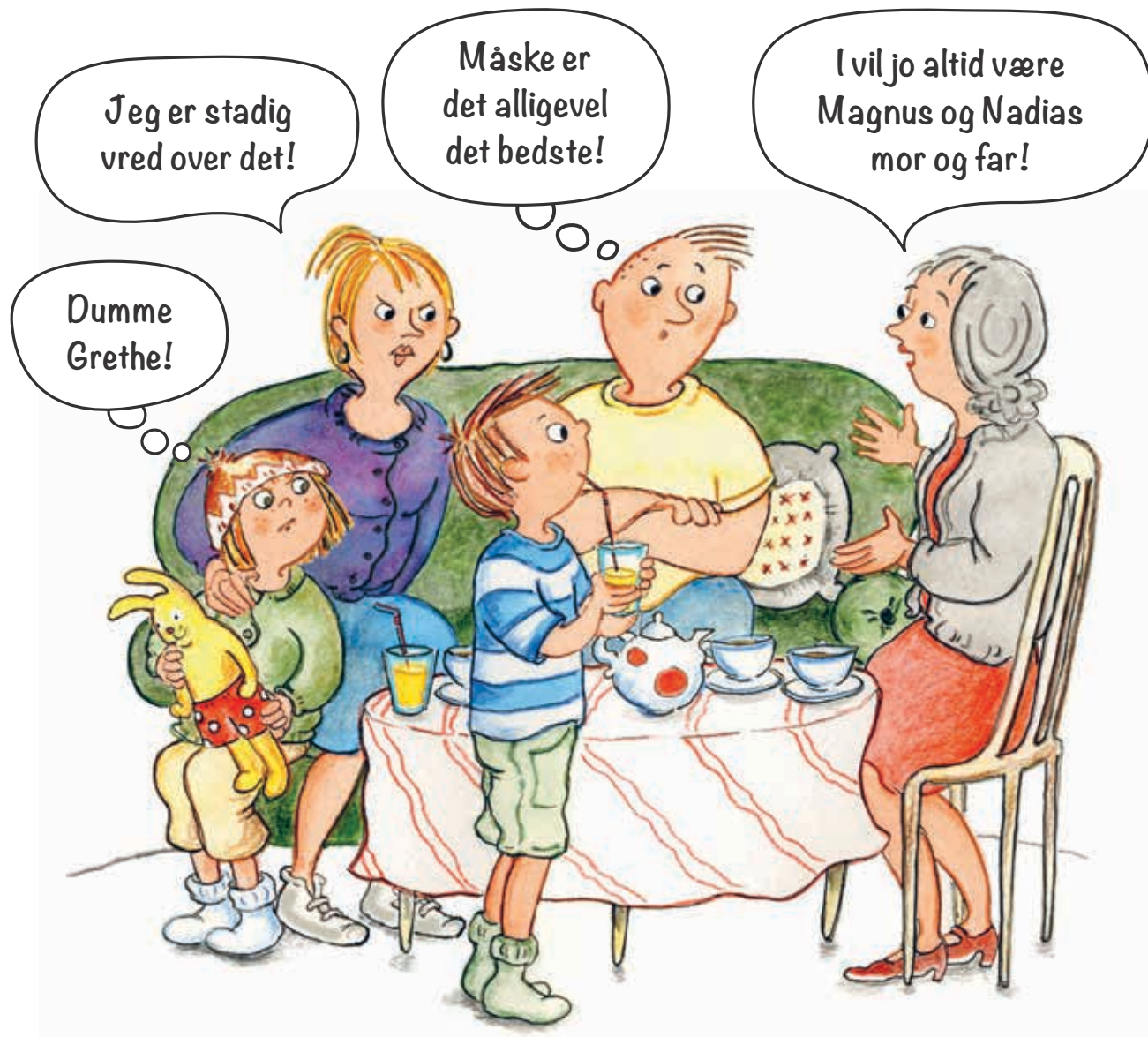
Det er Grethe, der har bestemt, at det er bedst for Nadia og Magnus, at de skal bo et andet sted. Grethe er sagsbehandler for Nadia og Magnus og arbejder i kommunen. Hun har besøgt dem flere gange og talt med dem om, hvordan de har det i familien. Mor og far siger, at de sagtens selv kan passe deres børn. Og mor er vred over, at kommunen kan bestemme over dem alle sammen.

Men Grethe kan se, at far og mor drikker så mange øl og sover så meget, at Nadia og Magnus må klare alting selv: Sørge for at komme op om morgenen og sørge for mad. Vaske tøj og selv huske at børste tænder. Og selv fortælle hinanden godnathistorie.

Det er nærmest, som om Nadia og Magnus er de voksne, og mor og far er børnene. Og sådan skal børn ikke have det.

I dag er Grethe på besøg, og Nadia og Magnus er med til at snakke om, hvad der skal ske. Grethe siger, at selv om man holder af hinanden i en familie, kan det alligevel være bedst, at man ikke bor sammen. Mor er stadig vred og ked af det, men hun kan godt se, at hun og far ikke kan passe godt nok på Magnus og Nadia lige nu.

”Men hvorfor skal vi bo på børnehjem, når det er meningen, vi skal bo i en plejefamilie?” spørger Magnus. ”Det er, fordi kommunen skal bruge tid på at finde en familie, der passer lige præcis til dig og Nadia,” siger Grethe. ”Vi vil gerne være helt sikre på, at I får det godt.”

Da Grethe er gået, er Nadia ked af det. "Vi har det godt nok her," græder hun. Hun har ikke lyst til at flytte hjemmefra. Men Magnus trøster hende og siger, at nogle familier er helt anderledes end deres. Han fortæller, at hjemme hos både Bjørn og Pia i hans klasse er det de voksne, der sørger for, at børnene kommer op og i skole. De voksne sørger også for, at der er mad nok – og om aftenen læser de voksne tit godnathistorie for deres børn.

"Sådan en familie vil jeg gerne bo i," siger Magnus. "Og Nadia – den slags familier har forresten også næsten altid en hund!"

Nu skal Nadia og Magnus snart flytte hen på børnehjemmet. De har pakket alt det sammen, som de gerne vil have med. Grethe kommer for at hjælpe dem med at vælge de ting, der er allermest vigtige for dem.

Jeg håber,
der er plads til
det hele!

”Sikke mange fine ting, I har samlet sammen,” siger Grethe, da hun ser alt det, Magnus og Nadia har valgt. ”Jeg kan se, I har haft travlt. Men så meget kan I desværre ikke have med! I skal jo også have nogle af jeres sager her, når I kommer på besøg.”

”Hvad med hr. Sørensen?” spørger Magnus. ”Ham kan jeg næsten ikke undvære.” ”Lige præcis kæledyr kan I ikke tage med til børnehjemmet,” siger Grethe, ”men din mor har lovet at passe Hr. Sørensen – og så kan han jo også passe lidt på mor.”

”Jeg plejer ellers at snakke med hr. Sørensen, når jeg er ked af det,” siger Magnus.

”Men nu kan du jo snakke med de voksne på børnehjemmet,” siger Grethe, ”både når du er ked af det, og når du er glad.”

Grethe spørger Magnus, hvad han gerne vil have med i stedet for sit marsvin.
"Så vil jeg have farfars gamle kikkert med," siger Magnus og bliver lidt glad igen.
"Så jeg kan se på fugle og også se, hvad der sker langt væk."

"Det er en god ide," siger Grethe.

"Hvad så med min telefon og mit skateboard," spørger Nadia, "de er det vigtigste for mig?"

"Så synes jeg, du skal tage dem med, siger Grethe og smiler.

Grethe er også kommet for at aftale, hvordan det skal være med besøg, når Nadia og Magnus er flyttet. Der er nemlig mange forskellige måder at gøre det på.

**Mor og far
besøger Magnus
og Nadia på
børnehjemmet en
gang om ugen.**

**Nadia og Magnus
er hjemme på
besøg en gang om
måned sammen
med en voksen fra
børnehjemmet.**

**Magnus og Nadia
besøger mor og far
hver anden weekend
og sover hjemme.**

**Nadia besøger
mor og far alene,
og Magnus besøger
mor og far alene.**

**Nadia og Magnus
får besøg på
børnehjemmet af deres
gode venner og måske
nogle fra fars og
mors familie - og de
kan også komme på
besøg hos dem.**

Nix!

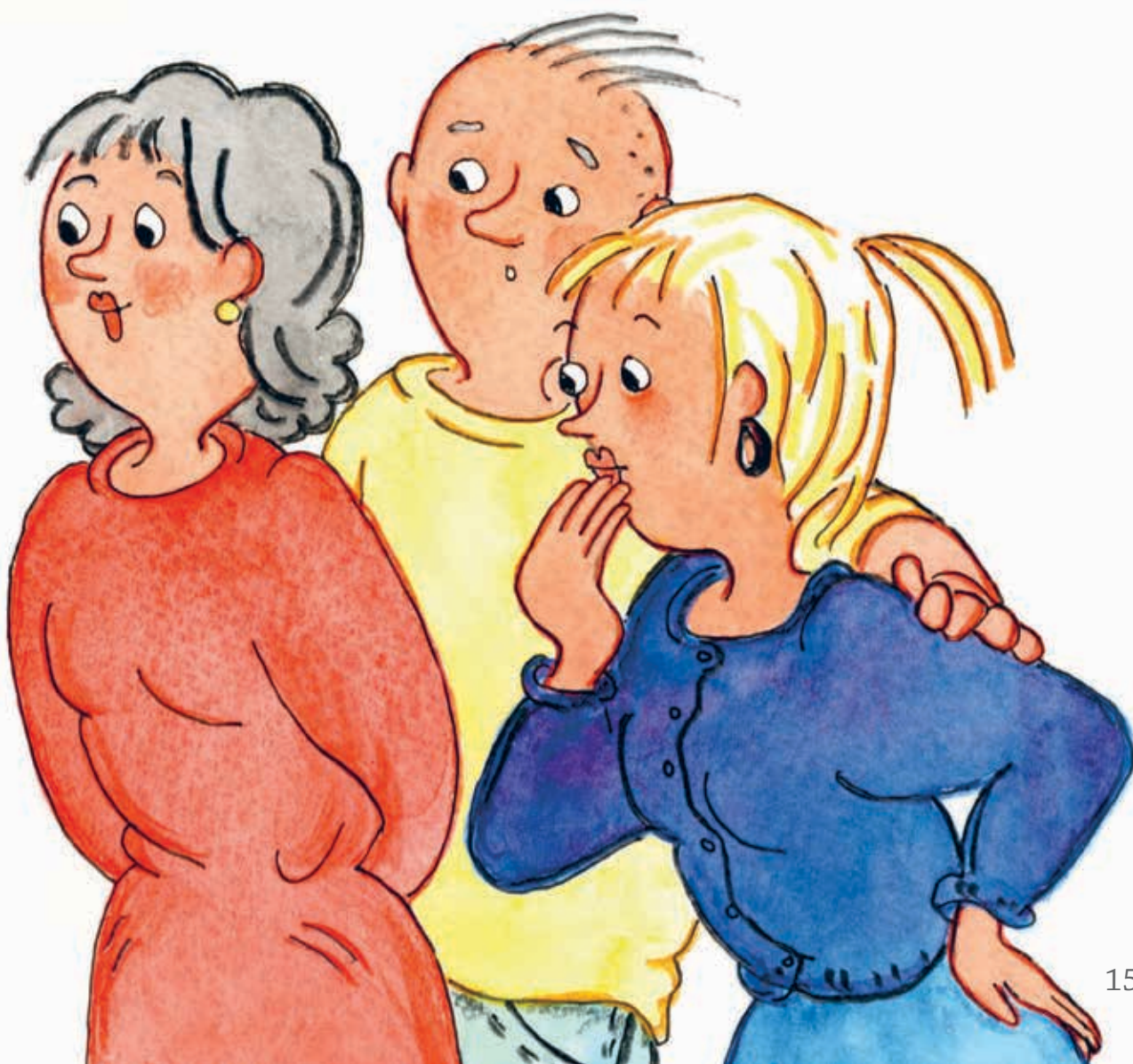
Nej!

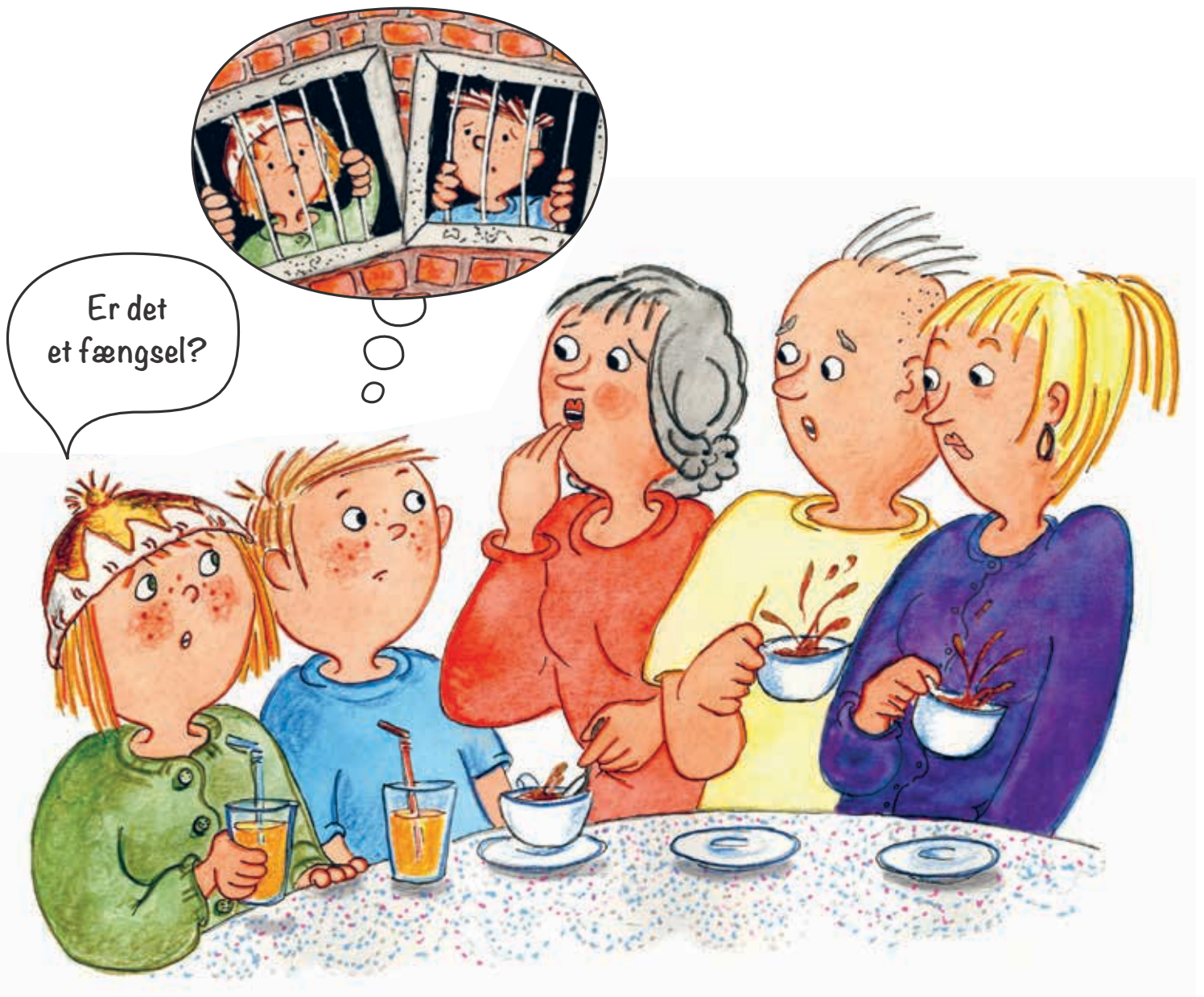

Først foreslår de voksne, at mor og far kommer på besøg på børnehjemmet en gang om ugen. Men det er Nadia og Magnus ikke tilfredse med. "Vi kommer til at savne vores værelser og vores ting, hvis vi slet ikke kommer hjem," siger Magnus. Grethe siger, at Magnus og Nadia skal være med til at bestemme, så de voksne snakker igen og beslutter, at Nadia og Magnus kan besøge mor og far hjemme den sidste lørdag hver måned.

Grethe forklarer, at hun og mor og far tager med, når Nadia og Magnus flytter hen på børnehjemmet. Og dagen efter vil hun komme på besøg igen og høre, hvordan det går. Magnus synes, det er en god plan, men Nadia siger ikke noget og ser bare ned i gulvet.

Grethe kan se, at Nadia er ked af det. ”Hvad tænker du på?” spørger hun. ”Jeg er bange for, at børnehjemmet er en slags fængsel,” hvisker Nadia forsigtigt, ”for børn.”

”Nej da,” siger Grethe helt forskrækket, ”et børnehjem har ikke spor med et fængsel at gøre. Det er et rart sted, hvor der bor børn, der ikke kan bo hjemme. Og hvor der er voksne, som sørger for, at børnene har det godt.”

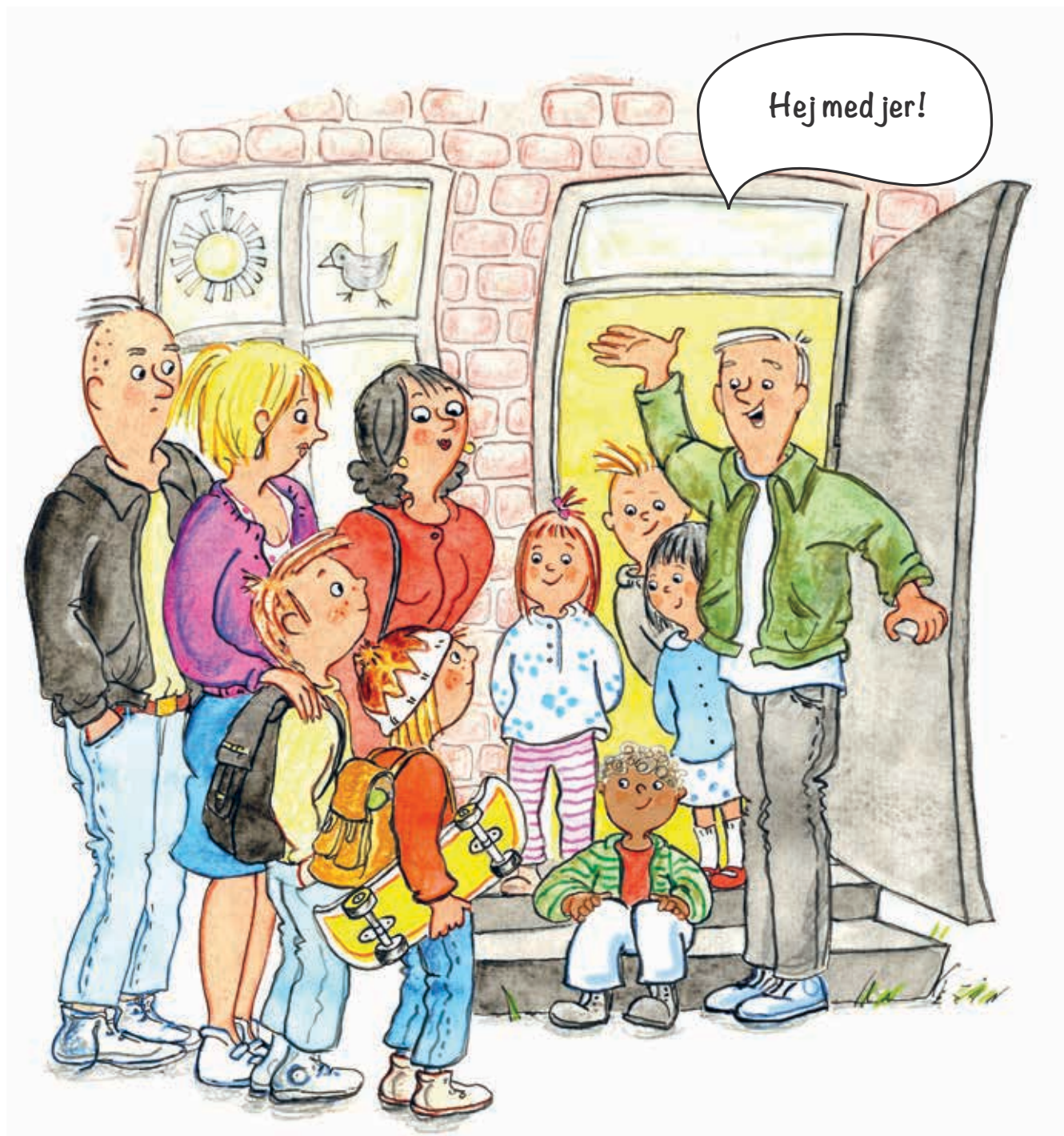

”Men hvad nu hvis jeg ikke kan lide at være der?” spørger Nadia. ”Så må du love at sige det til dem på børnehjemmet eller til mig, så vi kan hjælpe dig,” siger Grethe. ”Måske er der noget, vi kan lave om, så du alligevel bliver glad for at være der.”

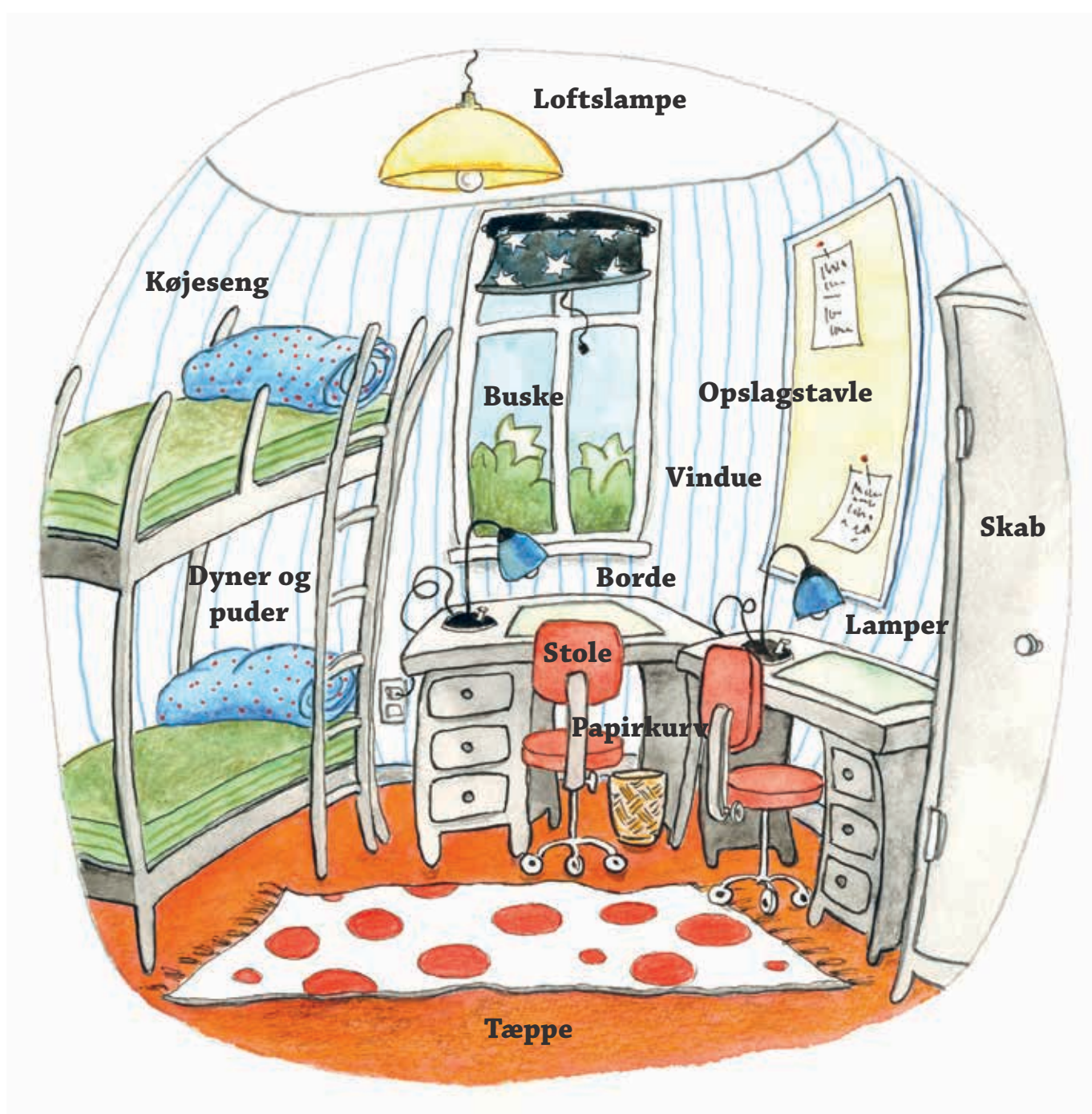

Magnus vil vide, om der er værelser til børnene. ”Ja da,” siger Grethe, ”og I to får et fælles værelse med køjeseng. Og så har I også en voksen, der passer særligt godt på jer, og som I altid kan tale med om det, I går og laver og tænker på. Det er jeres kontaktpædagog.”

Dagen efter flytter Magnus og Nadia hen på børnehjemmet. De bliver modtaget af en voksen og en lille gruppe børn. "Hej med jer," siger den voksne, "jeg hedder Jørgen, og det er mig, der er jeres kontaktpædagog." De andre børn siger også hej og fortæller, hvad de hedder, og at det er dem, der har fået lov til at vise rundt.

Børnene viser dem det værelse, hvor Magnus og Nadia skal bo, og badeværelset og køkkenet og haven og bordtennisbordet i kælderen. Og bagefter er der te og nybagte boller i fællestuen.

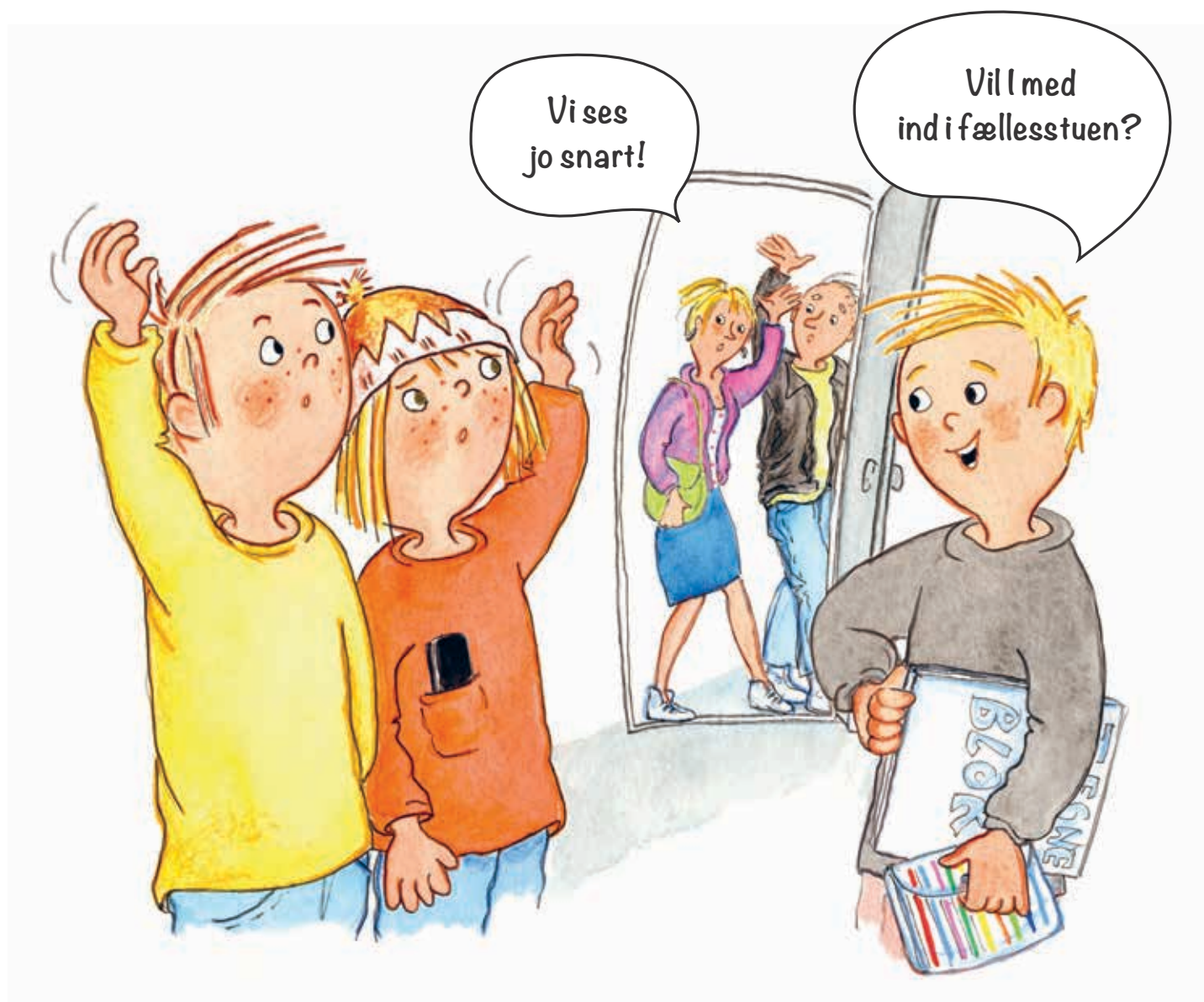
Mens de sidder ved bordet, snakker de om det, der skal ske: At de skal fortsætte på deres egen skole, selvom de flytter. At far og mor kommer på besøg, og at de selv besøger mor og far. Og at Magnus og Nadia får lov til at lave de samme ting efter skole som andre børn på deres alder.

De snakker også om, at der er regler, når man bor på børnehjemmet: Man må godt have venner på besøg, men man skal aftale det med Jørgen først. Der er faste sengetider. Alle skal være med til at lave mad og vaske op. Og så får de også lommepenge og nyt tøj, når de har brug for det.

Mens Jørgen taler med mor og far på kontoret om forskellige praktiske ting, snakker Grethe med Magnus og Nadia om, hvordan de har det med børnehjemmet og alt det nye. "Og mens I bor her, skal vi nok prøve at hjælpe jeres far og mor, så de kan holde op med at drikke så mange øl," siger Grethe. "Godt, at der også er nogen, der passer på dem," siger Magnus.

Det er svært, da far og mor skal sige farvel. Men heldigvis kommer Mikkel og spørger, om de vil være med til at tegne.

En af de første dage tager Magnus og Nadia sammen med Jørgen til byen for at købe nogle ting, de mangler: En hårbørste til Nadia og nye hjul til hendes skateboard og en stor pakke tusser og en fuglebog til Magnus.

Hjemme på værelset ser Magnus og Mikkel på fugle i kikkerten, og Emil og Nadia er ved at sætte de nye hjul på Nadias skateboard.

Nadia spørger, hvorfor Emil bor på børnehjemmet. "Fordi min mor hele tiden spiser piller og tager noget medicin, hun ikke kan tåle," svarer han. "Så kan hun ikke tage sig ordentligt af mig. Og min far ser jeg aldrig."

”Og jeg bor her,” fortæller Mikkel, ”fordi min mor er syg. Hun opfører sig tit mærkeligt og råber højt og siger ting, jeg ikke kan forstå. Sommetider er hun bare væk i mange dage. Og så kommer min far, og ham er jeg bange for.”

”Nå, så er det vist bedre at bo her,” siger Nadia.

Mikkel fortæller, at nogle af børnene bor på børnehjemmet, fordi deres mor og far aldrig har lært noget om at være en familie. ”Men så er der nogen, der lærer dem det,” siger Mikkel, ”og så kan børnene måske flytte hjem igen.”

En dag kommer Grethe på besøg og fortæller, at hun har fundet en rigtig god plejefamilie til Nadia og Magnus en times kørsel fra mor og far. ”Er der andre børn i familien?” spørger Magnus. ”Ja,” svarer Grethe, ”der er en stor dreng på 17, som hedder Rasmus. Og jeres plejeforældre hedder Morten og Hanne.”

”Hvornår skal vi flytte?” spørger Nadia. ”Om to uger,” svarer Grethe, ”så der er god tid.”

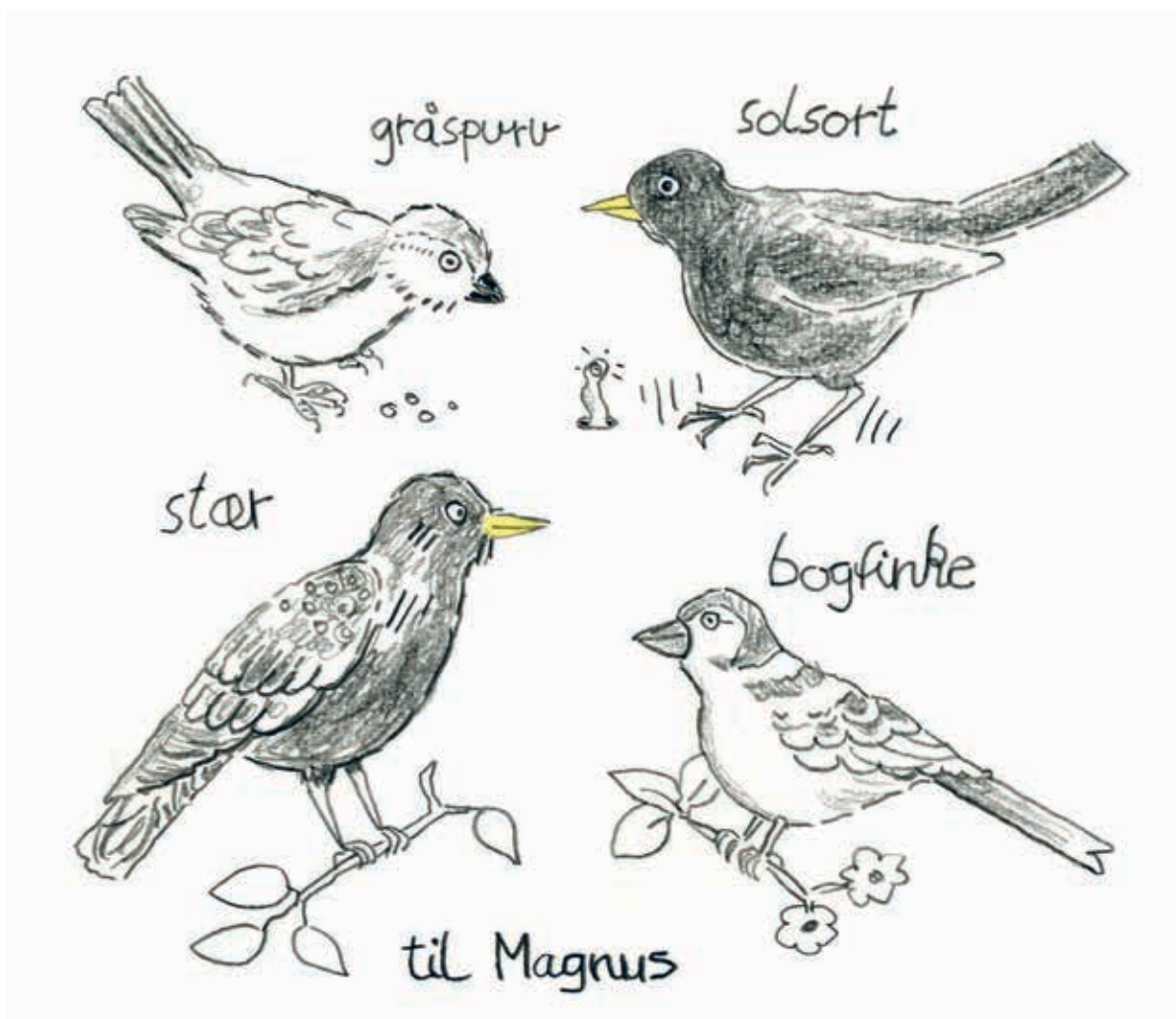
Nogle dage senere kommer Morten, Hanne og Rasmus på besøg. De ser flinke ud, synes Magnus. Især Rasmus, selv om Magnus tænker, han har noget mærkeligt hår.

De snakker om den lille by, hvor de skal bo, og om at de skal skifte skole, fordi den, de går i nu, ligger for langt væk fra det nye sted. Hanne lover, at mor og far stadig kan komme på besøg en gang imellem, og at de selv kan komme på besøg hos dem en gang om måneden.

Morten og Rasmus og Hanne har lavet et lille hæfte om deres familie og det sted, de bor. Det giver de til Magnus og Nadia og fortæller om billederne. Der er også et stort billede af en hund. De aftaler, at Magnus og Nadia skal komme på besøg nogle gange, inden de skal flytte.

Den dag, Magnus og Nadia skal flytte hen til deres plejefamilie, holder børnehjemmet en lille afskedsfest. Jørgen giver dem hver en bog og et hæfte med de sange, de har sunget på børnehjemmet. Og Mikkel giver Magnus en tegning af fire forskellige fugle, de har set sammen i Magnus' kikkert. De har aftalt, at Mikkel skal komme på besøg om et stykke tid, når Magnus og Nadia har vænnet sig til deres nye hjem.

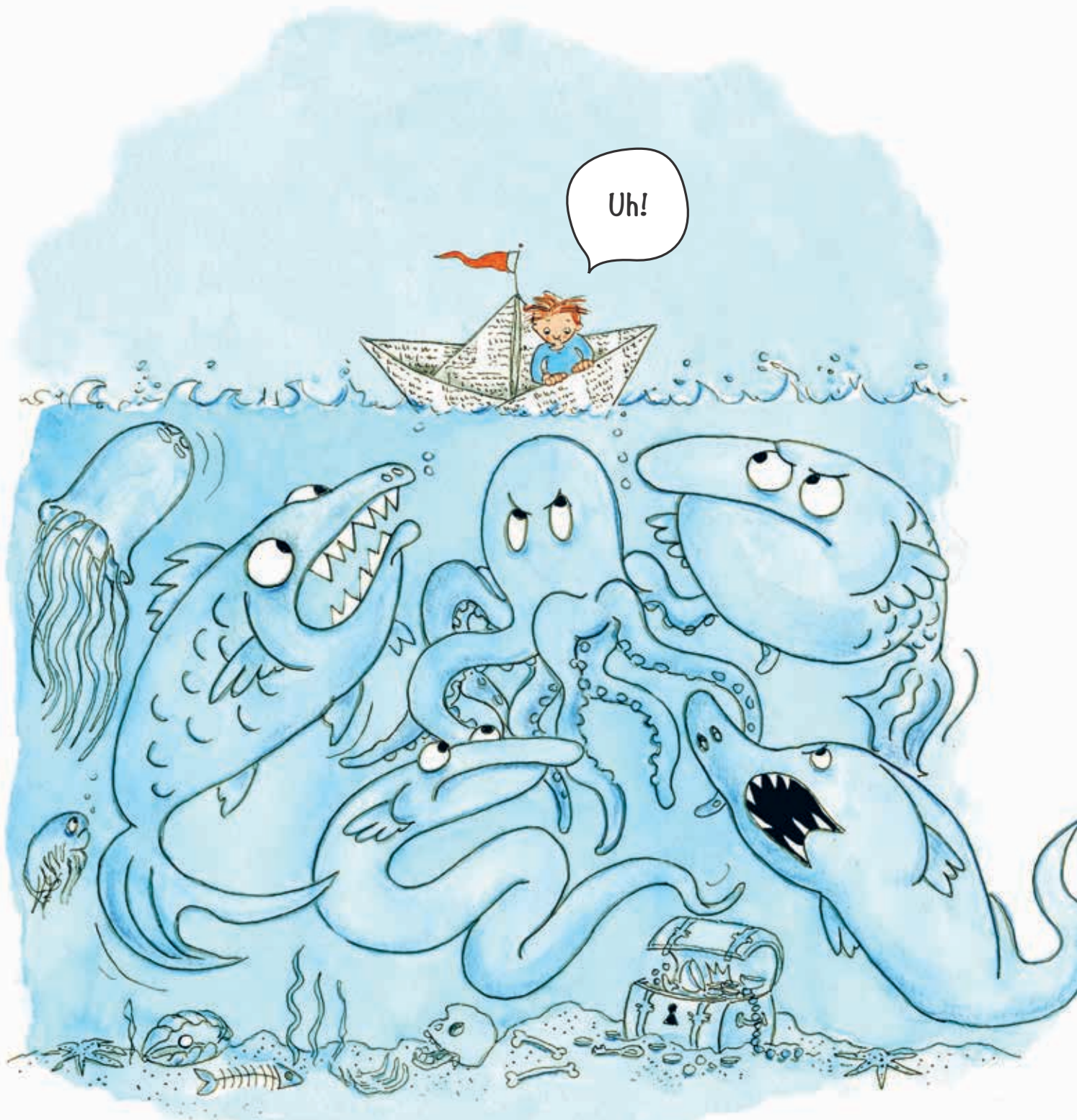

Hos Morten og Hanne får Magnus og Nadia hver deres værelse lige ved siden af hinanden – og der er også plads til Hr. Sørensen. Rasmus har malet navneskilte, så man kan se, at nu er det her, Magnus og Nadia bor.

En nat drømmer Magnus, at han sejler i en papirbåd på et stort hav med mange uhyrer nede i vandet.

Og Nadia drømmer, at mor og far flyver væk i et rumskib på vej mod en anden planet.

Næste morgen fortæller Magnus om sin drøm. "Det var rigtig uhyggeligt at sidde i den båd," siger han og begynder at græde. "En papirbåd kan jo blive helt våd og synke, og hvad skulle der så blive af mig?" Så græder Nadia også. "Jamen, har du også drømt uhyggeligt?" spørger Morten. Nadia fortæller, hvordan hun så sine forældre flyve væk i drømmen. "Jeg var så bange for, at jeg aldrig skulle se dem mere," siger hun.

"Nååh," siger Hanne og giver dem begge to et knus. "Jeg kan godt forstå, I har den slags drømme. Alting er jo så forvirrende lige nu."

”Ja, det må være svært for jer at finde ud af det hele, alting er jo anderledes,” siger Morten. ”Det er altså helt i orden at føle sig alene eller savne mor og far og være bange for, at de kan forsvinde. Men det gør de ikke – husk det. Og husk at snakke med os, når I har det sådan. For vi vil jo gerne hjælpe jer, så I kan blive glade igen.”

”Ja, bare sig til,” siger Rasmus og giver Magnus og Nadia en high five, inden han går ud ad døren.

Magnus og Nadias nye skole er mindre end den, de gik på før, og der er andre regler og meget, der foregår på en anden måde. Magnus og Nadia har været bange for, at de andre børn skulle spørge dem om, hvorfor de ikke kan bo hjemme hos deres mor og far.

En dag har både Nadia og Magnus kammerater med hjemme for første gang.

”Er Rasmus egentlig din storebror?” spørger Maja. ”Ja, men kun på en måde,” svarer Nadia, ”for Hanne og Morten er mine plejeforældre, så han er nærmest en slags plejebroder.”

”Men hvorfor bor I ikke sammen med jeres rigtige far og mor?” spørger Jonas.

Sådan er det bare
bedst for os!

”Fordi...” begynder Nadia, men så går hun i stå. ”Fordi de ikke rigtig kan tage sig af os, selv om de gerne vil,” forklarer Magnus. ”Og så er det bedre, at vi bor i den her familie. Her bliver vi passet på og hjulpet og trøstet og snakket med og alting. Det er lige sådan en familie, det er bedst for os at bo i.”

”Det kan jeg da godt forstå,” siger Maja.

”Ja, ikke?” siger Nadia.

Til dig der skal læse bogen højt

Den bog, du sidder med, er en del af en serie af hæfter fra Børnerådet, der formidler børns rettigheder og muligheder for hjælp, når de bliver anbragt. Bogen henvender sig til anbragte børn fra ca. fem år og indeholder forskellige emner og dilemmaer, som er aktuelle for mange børn, når de bliver anbragt. Samtidig er historien også et eksempel på, hvordan de yngstes rettigheder kan tilgodeses i et anbringelsesforløb.

Selvom der er stor forskel på anbringelser, oplever mange børn alligevel forløb og følelser, der kan ligne Magnus og Nadias. For nogle børn er anbringelsen fx langt mere konfliktfyldt, nogle børn oplever, at de bliver anbragt andre steder end deres søskende, og andre igen oplever, at tingene er langt mere uretfærdige eller forvirrende, end de er for Magnus og Nadia. Derfor skal fortællingen om Magnus og Nadia blot fungere som en ramme – og en god historie – man sammen med barnet kan tale ud fra. Det primære formål med bogen er at formidle til børnene – såvel som de voksne – at også de yngste børn har nogle rettigheder, når de bliver anbragt. Rettigheder, som de voksne omkring barnet er ansvarlige for, bliver tilgodeset. Bogen lægger særlig vægt på barnets ret til at blive hørt, barnets ret til kærlighed og omsorg, barnets ret til information og barnets ret til medbestemmelse.

Netop for at alle børn kan genkende sig selv i historien om Magnus og Nadia, er det vigtigt at tale med barnet om ligheder og forskelle i forhold

til barnets egen historie. Flere gange undervejs i fortællingen er det relevant at spørge ind til barnets egen oplevelse af sin anbringelse set i lyset af Magnus og Nadias.

Herunder er listet forslag til samtaleemner for de enkelte opslag:

Side 2 og 3

Barnets egen reaktion i forhold til at skulle flytte. Dilemmaet mellem at bo hjemme/ude og have det godt/ikke have det godt.

Side 4 og 5

Barnets ret til at få hjælp.

Side 6 og 7

Barnets egen situation i hjemmet og grunden til, at barnet skal flytte.

Side 8 og 9

Barnets egne forældres reaktion på, at barnet skal flytte, og at kommunen bestemmer.

Barnets egen reaktion på, at de voksne er kedede af det/vrede/e.l.

Forløbet under barnets egen anbringelse.

Barnets ret til en god og tryk barndom.

Side 10 og 11

Ting som er vigtige for barnet at have med.

Savn af ting/værelse/kæledyr/forældre/familie/venner/etc.

Side 12 og 13

Hvem taler barnet med/hvem kunne barnet tænke sig at tale med? For nogle vil det måske være relevant at tale om barnets mulighed for at få en bisidder.

Retten til at blive inddraget og sige sin mening.

Side 14 og 15

Hvem er vigtige at få besøg af/besøge – venner, far og mor, bedsteforældre, søskende etc.?

Hvordan foregår besøg for barnet?

Barnets ret til medbestemmelse.

Side 16 og 17

Retten til – i detaljer – at vide, hvad der skal ske.

Side 18 og 19

De voksne, børnene møder i deres anbringelse, og deres roller – fx sagsbehandler, støtteperson, kontaktpædagog, familieplejekonsulent, tilsyn, plejefamilie, m.fl.

De fysiske rammer – hvad er et opholdssted/en institution/en plejefamilie?

Side 20 og 21

Dagligdagen som anbragt – hvordan med skolegang/børnehave/SFO/fritidsinteresser?

Regler og medbestemmelse.

Hjælp til mor og far, mens børnene er væk.

Side 22 og 23

Alle børn har hver deres historie.

Side 24 og 25

Om at komme i plejefamilie – den nye familie, de nye omgivelser og de nye rutiner.

De voksnes ansvar for, at børnene har det godt og holder kontakten til venner og familie.

Side 26 og 27

Om de nye venner, man kan få, og om at holde kontakten til dem og de gamle venner.

Side 28 og 29

De mange følelser, en anbringelse kan frembringe (angst, fortvivlelse, savn, lettelse m.m.).

Side 30 og 31

Om hvor vigtigt det er, at børnene taler med nogen, når de er kede af det eller bange.

Side 32 og 33

Om angsten for at være anderledes og skulle forklare andre børn, hvorfor man er anbragt.

Listen er tænkt som en inspiration til at snakke med barnet om lige præcis hans eller hendes anbringelse, rettigheder og muligheder for at få hjælp.

Vi håber, at I får en god oplevelse med at læse historien om Nadia og Magnus, og at bogen er et brugbart redskab til at bevare fokus på de yngstes rettigheder, når de bliver anbragt.

Nadia og Magnus flytter hjemmefra

© Børnerådet 2013

ISBN: 978-87-90946-58-8

Redaktion

Flemming Schultz og Katrine Munch

Tekst og illustrationer

Bodil Nygaard

Grafisk tilrettelægning

Peter Waldorph

Tryk

Rosendahl Schultz Grafisk

Udgivet af Børnerådet

Nadia og Magnus skal ikke bo hjemme mere. De skal flytte. Først til et børnehjem og så til en plejefamilie. Det er der nogen i kommunen, der har bestemt, fordi Nadia og Magnus ikke har det godt derhjemme.

Nadia og Magnus flytter hjemmefra er en læs-højt-bog til de yngste anbragte om de mange følelser og dilemmaer, mange børn oplever, når de bliver anbragt. Historien er også et eksempel på, hvordan de yngstes rettigheder kan tilgodeses under en anbringelse.

